

14 aprilie 2007 – la 5 kilometri de Ambler

Ajung în Ambler schiind pe dealuri, pe o cărare șerpuitoare, printre molizi. Câinii trag atât de repede, încât aproape că mă răstorn de câteva ori la curbele mai strânse. Pe o porțiune extrem de abruptă trebuie să-mi scot schiurile și să cobor cu spatele, lăsând săniile să alunece ușor la vale. Îmi îndemn câinii să meargă lângă mine, trăgându-i de lesă și smucindu-i atunci când încearcă să mi-o ia înainte. A fost greu să-i țin aproape chiar de la prima încrecare. Voiau să tragă așa cum îi încurajasem mereu să o facă. Cu timpul au învățat să nu mă tragă atunci când cobor dealuri abrupte.

Când terenul devine mai drept, îi las să alerge în voie pe o pantă lină. Aproape că zboară, simțind că ne apropiem de un loc nou. Ca și celor mai mulți dintre oameni, câinilor le place să ajungă într-un oraș după ce au petrecut o vreme în pădure. La 3 kilometri de oraș cred că o iau într-o direcție greșită, căci mă trezesc pe marginea unei imense gropi de gunoi. E o trezire la realitate destul de dură. Groapa e lată cât un zgârâie-nori și miroase a resturi de mâncare stricată. Trebuie să-mi acopăr nasul cu gaula. Cineva a dat recent foc gunoiului, iar resturile carbonizate mocnesc, degajând un miros pestilențial. Nu îmi vine să cred că un oraș atât de mic poate avea o groapă de gunoi atât de mare. Orașul meu are o groapă de gunoi chiar mai mare, care se întinde pe un deal. Văd frigidere vechi, computere și automobile dezmembrate, mormane de bucăți de oțel, aripi de biciclete și de mașini, anvelope roase, cabluri uzate, dulapuri stricate, scaune de bucătărie rupte, găleți găurite, maldăre de ambalaje de plastic, borcane și sticle și multe alte lucruri de care oamenii vor să scape atunci când nu mai au nevoie de ele.

Plec de lângă groapă și o iau printre câțiva copaci pentru a ajunge pe drumul principal. Schiez printre mesteceni și molizi. Căldura începe să-și facă simțită prezența. Văd picături de apă curgând de pe crengi. Coborâm dealurile din afara orașului, ieșim de pe cărarea pe care am mers până acum și ajungem pe drumul principal. Simțind mirosuri noi, câinii se năpustesc în oraș. Trebuie

să apropii vârfurile schiurilor pentru a reduce viteza, în timp ce ne îndreptăm spre centrul orașului cu 15 kilometri pe oră. Îmi depărtez foarte mult picioarele, apoi apropii vârfurile schiurilor până când aproape se ating. Opresc câinii folosind această poziție de plug, însă trebuie să încerc de multe ori și să le strig în același timp: „Stați, stați”. E duminică, așa că magazinul e închis. Verific orarul de pe ușă ca să văd când se va deschide. Apoi schiez prin oraș pentru a găsi poșta, unde trebuie să ajung mâine ca să-mi iau pachetele. Ne îndreptăm spre râu și câmp la mare distanță de zona principalului port de pe fluviul Kobuk.

Puțin mai în aval, râul Ambler întâlnește fluviul Kobuk. Planul nostru este să ajungem în munți mergând de-a lungul râului Ambler, spre nord. Această etapă a călătoriei va fi mai dificilă. După ce voi ieși de pe fluviul Kobuk și voi intra pe râul Ambler, care este mai mic, îndreptându-mă spre Gates of the Arctic National Park, urmele frecvente ale snowmobilelor, pe care le-am întâlnit cât timp am schiat pe fluviul Kobuk, vor dispărea cu siguranță. În acea regiune nu sunt localități, așa încât cei care conduc snowmobile nu au de ce să meargă acolo. De la Ambler la următorul orașel, Anaktuvuk Pass, sunt cam 500 de kilometri. Sunt aproape sigur că nu voi întâlni pe nimeni pe drum și că nu vor mai exista cărări deja făcute. Călătoria de până acum mi se va părea floare la ureche în comparație cu ceea ce va trebui să înfrunt după ce voi pleca din Ambler.

Orașul e liniștit. Nu aud atât de multe snowmobile circulând prin zonă, cum se întâmpla în Kiana și Kotzebue. Ambler e un loc tihnit și, cu cât mă uit mai mult în jur, cu atât începe să-mi placă mai mult aici. Deși, dintre toate orașele prin care am trecut până acum, Ambler este situat la cea mai mare înălțime, acesta pare să fie adăpostit într-o depresiune. Dealuri înțesate de molizi și mesteceni înconjoară orașul în întregime, iar de-a lungul râului pădurea este chiar mai deasă, având și plop mari care cresc la marginea zonelor acoperite cu molizi. În centrul orașului se află un magazin, poșta și un fel de consiliu local. Departe de centrul orașului se întinde un șir de case apropiate, majoritatea fiind moderne, ca în orice oraș din zona rurală a Oregonului. De cealaltă parte a centrului orașului se află o școală recent văruiată. În față

este o curte mare, acoperită de un strat gros de zăpadă. Sunt însă și case mai vechi, construite din bușteni luați din pădurile din zonă. Vizavi de școală, pe strada principală, se află o clinică medicală – și ea pare recent văruiată. Spre deosebire de multe clădiri din Alaska, nici pereții școlii, nici cei ai clinicii nu sunt scorjiți din cauza vremii reci. În oraș nu vezi gunoarie, materiale de construcții sau automobile dezmembrate. Puținii oameni pe care îi văd pe afară se plimbă încet, ca și cum s-ar îndrepta spre un anumit loc. Nu se opresc să mă privească insistent, nu râd și nici nu chicotesc, nu se întorc din mers pentru a face glume pe seama mea. Pur și simplu trec pe lângă mine zâmbind politicos și își văd de treaba lor, lăsându-mă să-mi văd și eu de ale mele. Recunosc imediat acest tip de politețe. Acești oameni nu sunt deprimați, turmentați de băutură, drogați sau puși pe ceartă. Cred că sunt cu adevărat liniștiți. Știu care le este locul în lume și îl respectă. Par să se simtă bine în locul unde trăiesc. În celelalte orașe pe care le-am văzut până acum, oamenii mergeau foarte rar pe străzi și toți păreau să se deplaseze fără să știe încotro se îndreaptă. De-a lungul fluviului Kobuk, departe de oraș, sunt câteva cabane noi, construite din bușteni, pe dealuri joase, printre molizi. Astfel de cabane și de împrejurimi aș găsi pe lângă stațiunile din munții Cascade din Oregon. În afară de oamenii amabili și de terenurile împădurite, cabanele din pădure sunt ceea ce mă atrage cel mai mult în acest loc.

15 aprilie 2007

Am un avans de o săptămână față de planul inițial, însă va trebui să urc pe râul Ambler și să traversez Gates of the Arctic. Va trebui să străbat nenumărate râuri, lanțuri de munți și regiuni la fel de întinse precum unele state din America, așa că voi avea nevoie de fiecare zi în plus. Va trebui să-mi porționez mâncarea până voi ajunge la Anaktuvuk Pass, ceea ce înseamnă că după ce voi pleca de aici voi mânca mai puțin. Oricum, e mult mai bine decât să nu mai am nimic de mâncare la sfârșitul acestei etape a călătoriei.

Noaptea dorm bine, poate datorită siguranței pe care mi-o dă gândul că mă aflu aproape de oameni și de mâncare. Mă trezește însă din nou țipătul unui linx care dă târcoale la lumina lunii. Doar anumite rase de feline supraviețuiesc în zona arctică, iar lincșii sunt singurele feline care trăiesc în Alaska. Lincșii vânează doar anumite animale, aproape exclusiv iepuri. Au labe mari pentru dimensiunea lor, ceea ce le permite să meargă ușor prin zăpada adâncă, spre deosebire de râsul roșcat, care are labe mai mici și picioare mai scurte. Râșii roșcați sunt mai puțin pretențioși în privința hranei și mai agresivi, însă nu ar putea supraviețui în mediul arctic mai bine decât lincșii.

Aceștia trebuie să fie vânători iscusiți, iar dacă numărul iepurilor, prada lor preferată, scade, atunci trebuie să străbată distanțe mari pentru a găsi mai mulți în altă parte. Toate felinele aud extrem de bine, însă e posibil ca lincșii să aibă cel mai dezvoltat auz, finețea lui datorându-se smocului de păr care le crește pe vârful urechilor. Sunt sigur că noaptea pot detecta iepurii mai întâi după sunetele pe care le fac. Când aud un iepure mișcându-se, lincșii scot acel țipăt înspăimântător.

Admir tot mai mult aceste animale solitare, care vânează mai ales noaptea, și de fiecare dată când le aud sper să aibă sorți de izbândă și să găsească hrană suficientă. Încep să mă simt în siguranță când e un linx prin preajmă. Nu știu sigur de ce. Poate pentru că prezența lor înseamnă absența unui urs sau a unei haite de lupi.

Înainte de a pleca de aici, împrăștiu pe zăpadă puțin din mâncarea pentru Jimmy și Will. Vreau să-i las linxului niște hrană pentru a compensa faptul că am intrat nepoftit pe teritoriul lui. Nu știu sigur dacă îi va plăcea o astfel de mâncare. E posibil ca, din cauza prezenței mele în zonă, linxul să nu fi reușit să vâneze, așa că măcar atât să fac pentru el, mai ales că pot cumpăra de la magazin mai multă mâncare pentru câini.

Pumele nu trăiesc în Alaska. Nu sunt vânători la fel de iscusiți ca lupii sau poate că renii sunt prea rapizi pentru ele, iar elanii sunt prea mari pentru ca o singură felină să poată prinde unul. Lupii sunt rezistenți, pot alerga mult și pot prinde un ren, însă o puma trebuie mai întâi să se apropie suficient de mult de pradă, pentru ca abia apoi să se lanseze într-un sprint care să aibă sorți

de izbândă. Nu cred că pumele pot face așa ceva în Alaska. Cred că în regiunile în care trăiesc atât pume, cât și lupi, cum sunt munții din Idaho, trebuie să existe păduri, astfel încât pumele să poată evita o haită de lupi fie ascunzându-se, fie urcându-se într-un copac. Dacă o puma ar înfrunta un singur lup, cred că nu ar avea probleme, însă un lup nu apare aproape niciodată singur. Cu siguranță în apropiere se află cel puțin încă unul. Cred că și lincșii au tendința să se adăpostească în copaci, din moment ce habitatul lor este aproape întotdeauna același cu cel al lupilor.

16 aprilie 2008

Îmi pun trei rânduri de șosete și ghetete, apoi mă duc la poșta din apropiere, trăgând după mine săniile goale. Înainte de a intra, îmi scutur tălpile de zăpadă. Mă întâmpină un bărbat care pare să aibă în jur de cincizeci de ani.

— Cu ce vă pot ajuta? mă întreabă zâmbind.

— Trebuie să ridic niște pachete, răspund, după care îi zic cum mă cheamă.

— A, da, spune el, ca și cum mă aștepta. Aveți destul de multe cutii.

Apoi face un semn pe o foaie de hârtie și merge undeva în spate. Revine de mai multe ori până îmi aduce cinci cutii voluminoase pe care le pun pe jos în micul hol al poștei. Intră un alt client, însă așteaptă lângă perete, fără să se arate câtuși de puțin grăbit sau agitat. Mă întorc spre el și îi zâmbesc în timp ce îmi aranjez neîndemânic cutiile.

— Sunt într-o mică excursie pe schiuri, îi spun, nevrând să-i dau prea multe detalii legate de locul de unde vin și încotro merg.

Nu cred că oamenii îi înțeleg cu adevărat pe cei care pleacă într-o expediție de mare amploare, care durează câteva luni și în care sunt nevoiți să străbată kilometri nesfârșiți. Simt că unii ar putea crede că-mi pierd timpul.

— De unde veniți? mă întreabă.

— Am plecat din Kotzebue în urmă cu trei săptămâni, îi răspund râspicat, dar zâmbind.

— Uau, veniți de foarte departe, îmi spune, însă nu-i zic încotro mă îndrept.

Nu-i spun că mă pregătesc să schiez tot drumul până la Anaktuvuk Pass și, mai ales, că vreau să străbat toată Alaska de-a lungul lanțului muntos Brooks. Nimeni nu ar crede așa ceva. Cei mai mulți dintre prieteni și membrii familiei m-au crezut cu greu. Excepție au făcut Julie și prietenul meu din copilărie, Jeff. Julie m-a încurajat de la bun început.

— O să încerc să traversez întregul stat, i-am spus cu câteva luni înainte de plecare.

Am crezut că va avea îndoieli și că îmi va spune ceva de genul: „Doamne sfinte!” sau „Ești sigur că poți ajunge atât de departe?”, reacții pe care le-am primit din partea altor persoane. Julie însă s-a purtat cu totul altfel.

Una dintre rudele lui Julie i-a scris într-un e-mail: „Nu îmi vine să cred că cineva vrea să se înhame la așa ceva”. M-am simțit prost, însă nu am încetat să cred în propriile mele capacități. Neîncrederea celorlalți în proiectul meu nu m-a făcut să am ezitări. De ani buni îmi planificam călătoria în minte și eram pregătit psihic pentru ea. Știam ce înseamnă să traversezi Alaska și eram gata să îndur suferința și consecințele pe care o astfel de călătorie avea să le implice. Atitudinea pozitivă a lui Julie mi-a sporit entuziasmul mai mult decât mă așteptam. M-a susținut de la bun început. Când pregăteam împreună cu ea logistica traseului, obișnuia să zâmbească și să spună chestii de genul: „În regulă”, „Perfect”. Nici Jeff nu a ezitat să mă susțină. L-am căutat înainte de plecare, știind că îmi va spune că planul meu e minunat și că nu aveam să pierd nimic important din lumea modernă. Jeff a fost mereu așa. Privește cu optimism cele mai dificile situații, ca și cum problemele și nenorocirile ar fi neînsemnate. I-am căutat sprijinul în momente în care îmi pierdusem încrederea în mine.

Mulțumită fratelui meu Rick, fiului său Michael și lui Julie, acum am patruzeci de kilograme de mâncare pentru câini. Jimmy și Will vor avea nevoie de fiecare gram. Încarc toate cutiile în sănii, iar în drum mă opresc la școală ca să-mi încarc bateriile de la telefon și de la aparatul de fotografiat, așa cum am făcut și în Kiana. Intru la secretariat și salut o doamnă care lucrează la birou.